
Život je pes

Příběhy z kotců a pelíšků

Vladimíra Černajová

Milý čtenáři,

než jsem začala psát tuto knížku, naivně jsem si myslela, že pejsky vcelku znám. Jsou věrní, oddaní, někteří koušou a po zmoknutí páchnou. To jsem ale věděla opravdu málo, že? Dnes se za to hluboce kají. Nevěděla jsem třeba, že psi žijí rádi ve smečce. Že se v ní cítí jako ryba ve vodě. Že životu s jedním pánem jsme je naučili až my, lidé. Že obvykle slabé ochraňují a silné ignorují. Že i když jim někdo hodně ublíží, chtějí vždycky znovu někomu věřit. Že nikdo na celém světě nevypadá tak provinile jako provinilý pes. Že štěně dokáže vystrašit rukavici na smrt, rozcupovat toaletní papír na kousky, zakousnout botu... a taky utíkat jako splašené, když vidí myš. Že pes je lékem na osamělost. Že je to příjemný přítel, který se nikdy na nic neptá a nikdy nekritizuje. Že váš pes neví, že jste lakomí, chamtiví nebo žárliví, zato vám dá odvahu být laskaví a má vás vždycky rád. Vidí vás takové, jací chcete být.

Ale proč vám to tady tak podrobně vypisuji... vždyť si to konec konců můžete ověřit sami. Stačí zajít do nejbližšího útulku a počkat, který pejsek si vás vybere. Ne, nepřepsala jsem se. Pes si vybírá vás, ne vy psa. Nemyslete si, že nad tím máte kontrolu. Ani náhodou! To jsem si ověřila z mnoha vyprávění psích majitelů a páníčků. Obvykle říkají: „A pak ke mně Astorek přišel, opřel se packami o mříž, udělal smutné oči a řekl... vem si mě. A bylo rozhodnuto.“

PŘÍBĚH DALMATINA MONTYHO A OŘÍŠKA FINA

*Bernardýn je to poslední, čím bych chtěl být. Stále nosit soudek na krku
a nikdy se nemoci napít.*

J. Ringelnatz

„Vida, tak Monty dostal kamaráda,“ pravili jsme našim přátelům Kamile a Tondovi, když se nám u nich začal pod nohama plést světlehnědý voříšek.

„Jo, to je Fineček. Říkali jsme si, že tahle zahrada ještě jedno zvíře snese, a Monty s ním dost pookřál.“

Sledovali jsme jak se psi honí po zahradě, přeskakují záhonky a přetahují se o ožuzlaného gumového medvídka:

„Je můj! Ne, je můj! Já jsem ho měl první! Kecáš! Nafff!“

Bylo jasné, že si padli do noty.

„Protiklady se asi přitahují i u psů,“ řekli jsme si při pohledu na kontrast mezi elegantním a vzrostlým dalmatinem a malým veselým čoklíkem, plným života a energie. Nepamatovali jsme si, že by býval Monty někdy takhle aktivní...

Kamila s Tondou mívali kdysi dávno boxera Dana. Byl to skvělý hlídač, jenže ke stáru začal nebezpečně blbnout. Jednou načechral lýtko přichozímu návštěvníku a krátce na to zařal tesáky do zad kamarádky jejich dcery Katky dokonce v přítomnosti páníčků, takže se nedalo mluvit o nějakém hlídání teritoria před vetřelci. Kamila s Tondou ho nechtěli nechat utratit, protože zažil jejich randění, měli k němu sentimentální vztah a na stará kolena má nárok na alzheimera i pes, ale ignorovat vzniklou situaci taky nemohli. A tak staroch putoval na vejminek k příbuzným, ke kterým návštěvy moc nechodily.

Vzniklou citovou dírou se rozhodli vyplnit novým pejskem. V té době byl filmovým trhákem všech dětí, a tedy i těch jejich, film Sto jedna dalmatinů; tím bylo rozhodnuto o rase a do jejich rodiny se dostal Monty, bílohnědý skvrnitý dalmatin, lord mezi psy. Monty krásně švihal ocasem do stran a moc rád se družil. Na přivítanou vám opřel o ramena třicet kilo živé váhy, pleskl slinu na límec, a teprve když jste prošli tímhle testem rovnováhy a impregnace, mohli jste si sednout ke kafi. Kamila si však jednou všimla, že se Monty pořád ošívá, kouše a škrábe. Na zadních partiích měl srst vykousanou až na kůži a bez přestání se drbal všude, kam dosáhl. Když vyzkoušeli všechny přípravky proti blechám a nic se nezměnilo, navštívili veterináře a ten diagnostikoval alergii. Jsou tedy jediní majitelé psa široko daleko, který je jako alergik závislý na celoživotním podávání kortikoidů.

Tohle ale řešili už před mnoha lety. Teď jsme seděli na zahradě, pili vychlazenou dvanáctku a zobali sýrové tyčinky. Byl příjemný květen a chystali jsme se večer udělat táborák. Od naší poslední návštěvy přestavěl Tonda vchod do domu, takže teď byla nová veranda v závětrí a vstupu předcházely tři schůdky. Přesto ale původní veranda pořád stála na svém místě:

„Tondo, proč tu starou verandu nezbouráš? To máš jeden vstup pro sebe a druhý pro Kamilu, pro případ, že byste se pohádali?“ utahovali jsme si z něj.

„Ale houby, ten starý vchod jsme museli nechat pro Montyho,“ odpověděl Tonda.

„Extra veranda pro Montyho? Nezdá se vám, že toho psa moc rozmazlujete?“

„Já vím, že to zní divně, ale sledujte...“

Postavil se k novým vstupním dveřím a začal psa vábit:

„Monty! Monty, pojď ke mně.“

Monty přišel pod schůdky, které byly kousek od země, a začal nervózně přešlapovat. Dával packu opatrně na první schod a pak ji zase stahoval zpátky, vrhal na nás zoufalé pohledy a nevěděl kudy kam:

„Já bych šel... ale já nemůžu... já prostě nemůžu, pochop to! Ňaff!“

Bylo vidět, že by šel k Tondovi rád, ale něco mu brání. Cifroval jako potřebný ve frontě na WC, co má před sebou ještě pět lidí a už včera bylo pozdě.

„No tak, Monty, neboj se, pojď za mnou,“ nevzdával to Tonda a stále, zhruba metr od kňučícího psa, lákal Montyho k sobě; jenže neúspěšně.

„Vidíte? Nepůjde. Bojí se těch schodů.“

„Schodů? Vždyť to jsou tři malé schůdky. A u té staré verandy jsou taky a tam se nebojí.“

„Jenže tam skrz ně nevidí dolů,“ vysvětlil Toník a bezmocně pohlédl na vynervovaného psa.

Šli jsme schody prozkoumat; ty staré byly typické plné cihlové schody, ty nové byly ze železných proužků svařených do tvaru mřížky a bylo přes ně vidět do půlmetrové „hloubky“.

„Takže, Dan byl agresivní neurotik a Monty je alergik a submisivní neurotik se sklonem k fobiím. Rozumíme tomu dobře, že? To jsou holt ti šlechtici. Tak dlouho se kříží mezi sebou, až z toho degenerují. To je známá věc,“ podotkli jsme s manželem ironicky a začali připravovat dřevo na oheň.

„No právě,“ přitakal Tonda. „Ono to má něco do sebe, když se geny pořádně promíchají, říká se, že pouliční směsky jsou nejlepší. A když jsme s Kamčou viděli, že Monty nějak smutní a kamarád na vyblbování by se mu hodil, tak jsme ani neuvažovali o nějaké rase, ale zašli rovnou do Třebovického útulku. Původně jsme se chtěli jenom podívat, ale Fin k nám přišel a už se nás nepustil. Začal kolem nás běhat, vyskakoval nám do klína, kňučel: vemte si mě, jsem úžasný, jsem nejlepší, nikdo neumí tak vysoko skákat jako já, a nechtěl nás nechat odejít. Fineček je skoro drsnosrstý jezevčík.“

Alespoň z jedné desetiny, ten zbytek bych odhadoval na hrubosrstého teriéra, čumák má jako vlčák a uši z kolie. A teď to hlavní... Nic mu nechybí! Je čilý, psychicky odolný a veselý. A taky je to ten nejlepší... máma!“

„Máma?!“

„Jo, máma. Pamatuješ, jak naše Katka našla v poli to malinké, snad týden staré kotátko?“

„Neříkej, že tak malé kotě přežilo.“

„To si piš – je to náš Filípek. Katka ho krmila ze stříkačky naředěnou tatrou a Fineček mu po každém jídle masíroval jazykem břicho, jak to dělají kočičí mámy. Poctivě, několikrát za den. Tihle psi z útulku jsou strašně vděční, když najdou nového pánička. No, podívejte, jak je zlatý,“ ukázal Toník na Finečka, který zrovna mrskáním ocasu a tlamou od ucha k uchu vítal Kamilu, nesoucí táč s kávou.

„Monty! Fine! Filipe!“ ozvalo se z bytu prarodičů. „Jdeme ven!“

„Filípek se chodí taky venčit?“ zeptali jsme se s údivem.

„No jo. Myslím, že Monty s Finem si doteď nevšimli, že Filip není pes. A konečně... ani Filípek to asi neví. Divím se, že chytá myši.“

Po chvíli jsme viděli vzorně seřazenou trojku u branky, jak netrpělivě přešlapuje a čeká, kdy už konečně bude moci vyrazit do terénu.

Večer příjemně uplynul, opekli jsme buřty, probrali děti, penzijní připojištění i situaci na Blízkém východě a kolem desáté hodiny se rozhodli protáhnout si trochu těla tancem. Tonda zapnul Elány, občas je kombinoval s AC/DC a do toho někdo přinesl nafouklé balonky. A to bylo něco pro Finečka! Už před tím jsme si nemohli vynachválit, jak je družný a jak se k nám líká – dokud jsme si nevšimli, že to dělá cíleně. Vždycky se přitulil, zvedl oříškově hnědé zavhlé oči a z nich se dalo vyčíst, co říká:

„Ahoorej... ty jsi nejlepší, od samého začátku jsi moje oblíbená holka... hezky voníš... můžu se ti takhle otírat o nohu?“

A podrbeš mě za ušima? A co to máš v ruce? Buřtíka? Já mám takový hlad a nikdo se o mě nepostará... jsem chudák stráááášně hladový pes... Všechno mi vždycky sežere Monty... Ach jo.“

A ten dotyčný, poctěný Finovou přízní, mu vždycky podstrčil kousek buřta. Párkrát si nás takhle obešel a byl po večeři. Když ale viděl, jak si během tance pinkáme s balonky, tak se prostě zbláznil. Nechal buřty buřtama a vyskakoval vysoko do vzduchu: „Mám! Je můj... Ňafff... Koukněte, jak jsem ho trefil přesně čumákem a odpálil daleko!“

Fineček se dostal k ráně nejčastěji, my už málokdy. Když postupně prokousl všechny balonky, byla už skoro půlnoc a my usoudili, že lidi a psi potřebují jít na kutě...

Pak jsme se s Kamilou a Tondou nějakou dobu neviděli, až zase včera jsme se stavili na kafe a zaregistrovali jsme změnu situace. Veranda byla už pouze jedna, z té staré zbyla jen hromada úhledně naskládaných cihel u garáže:

„A vida, Monty se už zbavil fobie. Co jste mu nasadili? Valium? Nebo skupinovou terapii?“ zeptali jsme se, když nám přátelé otevřeli dveře.

„Ne, jak vidíte, položili jsme na schody lino,“ podotkl suše Tonda.

Pak nás Fineček šťastně očichal a Monty přivítal tradiční vlhkou šerpou a povalením na zem. „Dáte si kafe nebo čaj?“ zaznělo z kuchyně.

„Rum!“